

Aşkla İbadet Eden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Nisan 2021

Bir düş'ün masum ricası üzerine arz-ı endam ettiğim elbet yüzümden düşen her yaşla ve telaşla tavaf ettim aşkı.

Bir köşkse aşkın şiarı
Nameler aşındım ve aşındırdım yüreğin tabanını
En nemrut gölgede bile pes etmedim
Sadece acıları pasladım yeni güne
Paslanmasına asla izin vermediğim yüreğimle
Her es verdiğimde şakıdı yalnızlığım
Her el güldüğünde zulüm vakti
Ezan sesiydi beni ayakta tutan
Hala masum kalmanın da meali
Elbet bir koşu bandında geçercesine ömür
Sükûnetle sınanmanın da ta kendisi.

Esefle kimse yüzüme haykıran
Lakin sustum ben hep sustum
Asil olmalıymış mizacım
Yoksa ne yanlış yapmıştım?

Doğru bildim inanmayı sevmeyi
Dosdoğru da gittim
Bazen başımın dikine
En sevdiğimse çelik gibi duruşum
Sözüm ona cılız bir çiçektim
Solması an meselesi
Soldum da defalarca ve öldüm
Yeniden doğmaksa yazılıymış yazımda.

Kül rengiydi acılarım
Kul olmanın verdiği aciz benliğimi
Kimse söken yerinden
Lakin eskisinden de fazla sevgi dolu estim gürledim
Yelimden üfledim de içimdeki aşka
Rabbime duyduğum şükür ve inançla

Yâd ettiğim tüm güzellikler
Ve de öğretiler mazimden güne eren
Bir rahmet ki
Aşkın otağında özlemle yüklendiğim nice duygu
Nice katıksız gözyaşı
En sevdiğimse dualarımda eşlik eden.

Mavidendi ve billur yüreğim
Kırılıp da içinden çıkan ateş gibi
Şakıdığım her kuşluk vakti
Öykündüğüm nice kuş ki
Nazenin kanatlarında taşıdıkları ahenk
Şevk ile baktığım nice güzellik ve rahmet
Aştı akan gözlerinden her canlının
Yaratılmış nice hikmetle donanmış vasıflarında
Her baktığımda Rabbimi bulduğum meali varlığımın
Tek zerremle haiz olduğum ne ki?
Aciz yetilerimde yetemediğim cihan neler mi demedi?

Uyruğu yoktu acıların
Kuyruğuna basan kimse diğerinin
Genelde ne çok nefret ve kinaye, yüklendiği insanların
Oysaki sevgi değil miydi mayamız?
Aşkın dokuduğu ve dokunduğu her minval
Sancılı bir oluşummuş meğer yaşamak
Lakin sevmekti her şeyin tek çözümü.

Nüansı hayatın
Bazen yaşarken çektiğim kabir azabı
Rengim hep pembeydi ve de mavi
Kararan günde bile saklıydı aşkın İlahi rengi
Elbet sevdalı bir evren Rabbine düşkün
Asla da tanımazken engel
Şerh düşülesi her ezan vakti
İstifli yüreğim sevgiyle rahmetle
Acılar boy verse de elbet sahipsiz değildim.
Solduğum soluduğum ne ki?
Her yanlışa düştüğümde sadece O'ndan af dilediğim
Yeri geldi mi özrüme sadık bir faniydim

Kimse yakınımda uzağımda
Kırmamalýydım hiç kimseyi rahmetin odađında.
Aşkla ibadet eden her canlı
Sevgi değil mi üstelik saklı tuttuğu mizacı?